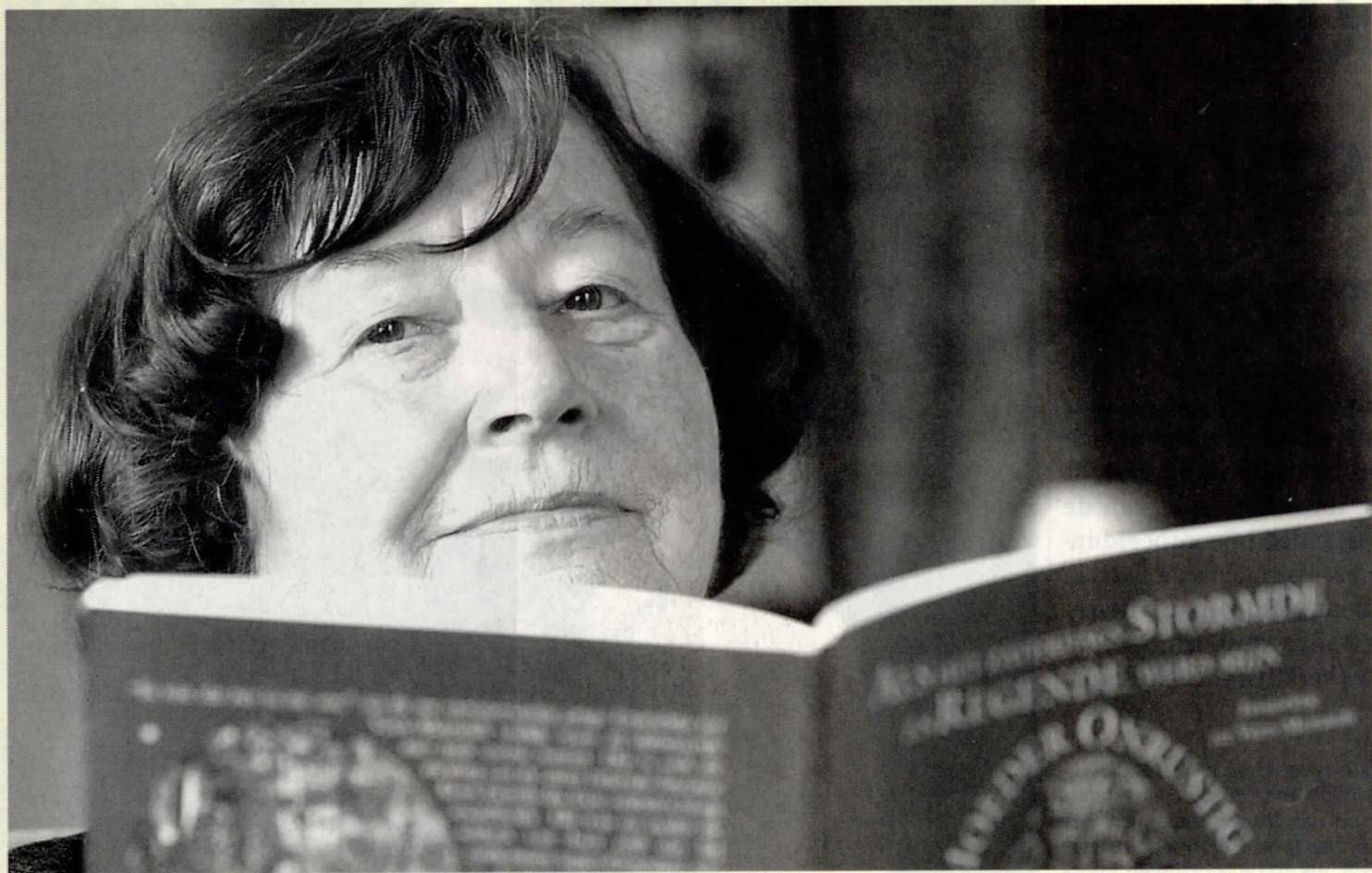

'Wat leefden we toen onbezorgd...'

Haar woning – aan een stille kade in Leeuwarden waar ze sedert haar huwelijk al decennia woont – oogt als een houten blokjes bouwdoeshuis van voor de oorlog. De ontvangst is even ouderwets-hartelijk. En het interieur ziet eruit, alsof elk moment de doppinda's op tafel kunnen komen. Kortom: Frouwktje ter Veën-Meinardi, 74 en auteur van het boek met de lange titel 'Als het zaterdags stormde en regende werd mijn moeder onrustig' is bijna de personificatie van het ouderwetse kolenkachelgevoel. Zo'n gietijzeren constructie staat ook in haar huiskamer.

Frouwktje ter Veën: "Als ik lekker in mijn vel zit schrijf ik als in een roes." © HOGE NOORDEN/JAAP SCHAAF

Ze heeft een boek geschreven; over haar jeugdijaren, die ze in Hoogkerk heeft doorgebracht, hoe een kind uit een eenvoudig gezin de jaren dertig beleefde. Dat motto had ze aanvankelijk zelf als titel gekozen. "Want dat is precies waar het over gaat: De jaren tussen 1930 en '40, die ik als kind in Hoogkerk heb beleefd. Onbezorgd, ondanks de oorlogsdreiging. En met de blijmoedigheid, de grote en de kleine problemen, een opgroeiend meisje eigen. Dankbaar voor de onbezorgde jeugd die ik heb gehad, waarin je al spelend je fantasie de vrije loop kon laten."

Onbewust heeft ze altijd geweten dat het schrijven haar in het bloed zit, concludeert Ter Veën-Meinardi. "Maar dat besef kwam langzaam. Op de lagere school vond ik het schrijven van een opstel het fijnste vak. Maar verder bleef het sluimeren. Ik heb mijn kinderen en kleinkinderen altijd wel veel over die periode verteld. Maar het daar over schrijven kwam aarzelend en nalang

aandringen van mijn kinderen. Pas toen ik me tien jaar geleden voor een cursus schrijven had opgegeven en mijn docent, de literator Koos Geerds me op basis van mijn resultaten stimuleerde, die gave nu eens werkelijk aan te boren, heb ik mijn schroom om mijn persoonlijke jeugdijaren op papier te zetten, definitief overwonnen."

Voordat Ter Veën met haar autobiografische roman over haar jeugd in het vooroorlogse Hoogkerk begon, had ze al eerder een boek geschreven. "Eveneens op advies van Geerds. Een roman over een Overijssels boertje dat vindt dat hij het maar goed met zichzelf heeft getroffen. 'Klaar als kristal', luidt de titel. De Banier in Utrecht heeft het uitgegeven. In een oplage van 2000

exemplaren, die allemaal zijn uitverkocht. Daar ben ik best een beetje trots op."

Frouwktje ter Veën schrijft haar ruwe versies eerst met de hand. "Anderen, ondermeer mijn kleinkinderen – twee kleindochters willen ook schrijfster worden – typen het vervolgens uit." Ze doet er niet lang over, zegt ze. "Over mijn eerste boek deed ik vier maanden. De hoofdpersoon zat als het ware naast me aan tafel. Ik dacht wat hij dacht. Soms produceerde ik wel drie hoofdstukken op een dag. Zit ik lekker in mijn vel, dan schrijf ik als in een roes." Het zoeken naar en vinden van een uitgever heeft ze –vooral bij het eerste boek – als spannend ervaren. "Ik had een lijst van uitgevers en dan probeer je maar wat. Je stuurt het manuscript op en dan is het

afwachten. Soms gaan er weken, maanden, overheen voor je wat hoort. Is dat dan positief, dan zweef je even."

Ter Veën's tweede, onlangs – bij uitgeverij Boon in Groningen – uitgegeven autobiografische boek over haar jaren dertig jeugd in Hoogkerk valt vooral op door de onbevangen schrijfstijl en haar karakteristieke over het leven in die tijd. 'Als het 's zaterdags stormde en regende, werd mijn moeder onrustig, want de ramen moesten nog worden gedaan en de straten geschrobd,'schrijft ze ergens in haar boek. En ze vervolgt met de uitweiding: "Als je iets vroeg, kreeg je nauwelijks antwoord, want steeds dwaalde haar blik naar buiten of het al opklaarde. Was het even droog, dan stooft ze met de emmers water die ze al had klaargezet naar

buiten. Vlug werden de ramen gedaan en de kletsnatte straten geschrobd. Even later speelde het dan weer en zagen zeer precies zo uit als voorheen, maar moeder slaakte een zucht van verlichting als het toch was gelukt."

"De uitgever vond die passage zo kenmerkend voor die tijd, dat hij mijn oorspronkelijke titel 'Hoe een kind uit een eenvoudig gezin de jaren dertig beleefde...' wijzigde in 'Als het zaterdags stormde en regende werd mijn moeder onrustig,' erkent Frouwktje ter Veën lachend. "Mijn schrijffaderen zijn nog lang niet dichtgeslibd," zegt ze ook. "Er staat al weer een nieuw boek op stapel. Een psychologische roman in de ik-stijl. Dat is, zo zeggen kenners, extra moeilijk. Dus ook weer een nieuwe uitdaging voor me."

NHN 11-3-00